

Vraag: Is er herinnering en herkenning in de hemel?

Antwoord:

De toekomst van de gelovigen van de Gemeente is in de hemel. Wij verwachten, dat wij zullen worden opgenomen (weggerukt) in de wolken, de Heer tegemoet gaan in de lucht, om voor altijd met Hem te zijn (1Thess. 4:17; vgl. Opb. 12:5). We zijn nu reeds gezegend met elke geestelijke zegening in Christus in de hemel (Ef. 1:3). We zijn met Hem gezet in de hemel (Ef. 2:6). Onze wandel is in de hemelen (Fil. 3:20). Als een gelovige ontslapen is, zal hij/zij bij de Heer in de hemel zijn en behoren tot de geesten der volmaakte rechtvaardigen (Hebr. 12:23). Fil. 1:23 zegt: "ontbonden te worden en met Christus te zijn, dat is zeer verre het beste" en Christus is in de hemel. Gelovigen zullen elkaar bij de Heer weer terugzien.

Soms denken we wel eens na over onze toestand in de hemel. We zijn dan verlost van ons natuurlijke lichaam (ons aardse huis) en hebben een geestelijk, verheerlijkt lichaam (een gebouw van God, eeuwig in de hemelen; 2Kor. 5:1,2), dat zelfs gelijkvormig is aan het verheerlijkte lichaam van de Here Jezus Christus (Fil. 3:21; 1Joh. 3:2). We zullen als Zijn lichaam betrokken worden in het werk, dat ons Hoofd, nl. Christus in Zijn wederkomst zal doen (o.a. Opb. 22:12; 1Kor. 6:2,3; Kol. 3:4; Opb. 17:14; 19:14,15).

Over de beide aspecten van deze vraag, staan bij mijn weten geen rechtstreekse antwoorden in de Schrift. Wellicht geven de volgende Bijbelse gegevens ons licht om bepaalde conclusies te trekken.

Wat betreft de herinnering:

De dienstknechten uit de gelijkenis van de ponden (die op de Gemeente betrekking heeft; bij het oordeel voor de rechterstoel van Christus) weten nog van hun pond en stellen vast: "Uw pond heeft tien of vijf ponden daartoe gewonnen" (Luk. 19:16,18); dit als resultaat van hun dienst op aarde. Ook de ontrouwe dienstknecht herinnert zich het pond, dat hij in een zweetdoek weggelegd had en nu zonder resultaat teruggeeft (Luk. 19:20,21).

Paulus schrijft over een mens, die in de derde hemel opgetrokken geweest is en die onuitsprekelijke woorden gehoord heeft (2Kor. 11:2-4). De herinnering van die woorden was er tijdens het aardse leven al (Paulus wist ervan), ook al werden ze niet uitgesproken; hoeveel te meer in de hemel.

De rijke, maar ongelovige man, die na zijn dood in het dodenrijk (Statenvertaling: hel) terecht kwam, herinnerde zich zijn vijf broers, die nog op aarde leefden en hij wilde, dat Lazarus hen zou waarschuwen, zodat zij niet in "deze plaats van pijniging" zouden komen (Luk. 16:10-31).

De onrechtvaardigen zullen in de buitenste duisternis of de vurige oven (namelijk het dodenrijk) geworpen worden (Matth. 8:12; 13:42,50). Aldaar is wening en knersing der tanden; vermoedelijk als gevolg van boosheid en/of verdriet, vanwege de tijdens het leven gemiste kans(en) om tot bekering te komen. In dat geval is daarvan ook herinnering.

Jona was zich bewust van de omstandigheden in het dodenrijk en stelde vast: "Ik ben uit-

gestoten van voor Uw ogen" (Jona 2:4). Dat was voordien nog niet zo; hetgeen hij blijkbaar vaststelde op grond van zijn herinnering.

De zielen onder het altaar (Opb. 6:9-11) vragen God wanneer Hij hun bloed zal wreken aan degenen, die op aarde leven. Zij herinneren zich in het dodenrijk de marteldood, die zij omwille van de Heer ondergaan hebben.

Herinnering zal er m.i. zijn, omdat het anders geen zin heeft om tijdens ons leven tot kennis van Christus te komen. Die kennis heeft immers eeuwigheidswaarde en zal ons bij blijven.

Bij gelovige bejaarden, die lichamelijk zwak zijn, merken we, dat ze opleven als we over de Heer spreken of zingen. Het is het nieuwe leven, wat even actief wordt; op grond van de herinnering aan Christus en Zijn Woord.

Het is nu al zo, dat de Geest Gods met onze geest getuigt, dat wij kinderen Gods zijn (Rom. 8:16). Wij weten dat met zekerheid op grond van de Schriften. Die kennis zullen wij niet kwijtraken als we bij de Heer zullen zijn.

Wat betreft de herkenning.

Herkenning is mede afhankelijk van herinnering. Vergelijk de situatie in Luk. 16: de overleden rijke man kwam in het dodenrijk. Hij zag Abraham van verre en herkende de gestorven bedelaar Lazarus in diens schoot (16:23). Als dat in het dodenrijk al het geval is, zal dat in de hemel dan niet zo zijn?

De discipelen konden de opgestane Heer bij Zijn verschijning herkennen aan Diens littekenen (Joh. 20:20). Stefanus herkende vlak voor zijn heengaan de Zoon des mensen, staande aan de rechterhand Gods (Hd. 7:56). De Heer is herkenbaar aan Zijn wonden, die Hem tijdens Zijn aardse omwandeling toegebracht zijn (Zach. 13:6).

Kennis van het eeuwig blijvende Woord vormt onze persoonlijkheid. Geestelijke groei vormt het geloofsleven in het dagelijkse praktijk. Die verandering is reeds nu (tot op zekere hoogte) te zien en daarom herkenbaar; in de hemel zal dat zeker het geval zijn